

Zachowania konsumenckie na rynku samochodów

podrozdział pracy magisterskiej

Zachowanie się konsumenta – *consumer behaviour* – to kompleks działań i czynności mających na celu zaspokojenie potrzeb konsumenta (jednostki lub grupy) poprzez zdobywanie dóbr i usług według odczuwanego systemu preferencji oraz sposobów obchodzenia się z nabytymi dobrami. Integralną częścią zachowań są również procesy decyzyjne, które poprzedzają i determinują te działania. Zachowanie konsumenta czy nabywcy, który może kupować dobra w celu zaspokojenia potrzeb innych ludzi jest bardzo złożonym procesem dotyczącym zachowania się człowieka na rynku. Zachowanie to oznacza zazwyczaj każdą reakcję (lub ogół reakcji) organizmu na bodźce środowiska i ustosunkowanie się do tego środowiska. Pojęcie to, jak dotąd, nie zostało precyzyjnie zdefiniowane. Toteż pojęcie zachowania się konsumpcyjnego jest różnie rozumiane [J. Penc, Leksykon Biznesu, Placet, Warszawa 1999, s. 556.].

Punktem wyjścia wszelkich działań marketingowych jest konsument. Wiedza o konsumencie oraz jego postępowaniu na rynku jest niezbędna do opracowania jakiegokolwiek programu marketingowego czy też skutecznego zastosowania któregoś z instrumentów marketingowych. Wzrastające znaczenie wiedzy w tym zakresie sprawia, że w ostatnich kilkunastu latach badanie zachowania konsumentów staje się coraz wyraźniej wyodrębniającą się dyscypliną wiedzy [L. Garbarski, I. Rutkowski, W. Wrzosek, Marketing. Punkt zwrotny nowoczesnej firmy, PWE, Warszawa 2001, s. 119].

W praktyce szczególnie ważne jest badanie zachowania konsumentów dla celów marketingowych oraz wyjaśnienie dlaczego tak zachowuje a nie inaczej. Na decyzję zakupu wpływa wiele

czynników pozaekonomicznych: demograficzne, kulturowe i technologiczne [K. Mazurek-Łopacińska, Zachowania nabywców i ich konsekwencje marketingowe, PWE, Warszawa 2003, s. 16.].

Pamiętajmy także i o tym, że decyzje konsumenta zależą także od czynników wewnętrznych, psychologicznych. Osobowość konsumenta determinuje postawę wobec oferowanego produktu. Stąd jednego interesuje kupno książki, drugi konsument natomiast preferuje kupno alkoholu. Swoją fundusz swobodnej decyzji wydajemy bardzo różnie, często pod wpływem czynników pozaekonomicznych, a więc np. pod wpływem impulsu, kiedy to koleżanka ma coś, co i ja też sobie muszę kupić; albo np. po sprzeczce domowej po to, by sobie poprawić humor, pani domu kupuje kosmetyk, nie zważając na to, że w ten sposób rujnuje napięty budżet domowy.

Można powiedzieć, że przecież nic ani nikt nie zmusza konsumenta do zakupu. Prawda jest jednak taka, że suwerenność konsumenta jest w rzeczywistości ograniczona. Stale mamy kontakt z reklamą, która wmawia odbiorcy, że może być kimś innym, gdy nabędzie jakieś dobro, zakupy też często odbywają się pod presją sprzedawców i innych organizacji. W wysoko rozwiniętych państwach konsument często nabywa luksusowe dobra, takie jak: kosztowne samochody, piękne meble ogrodowe, futra czy też nawet zmienia dom przenosząc się do nowej posiadłości w bardziej luksusowej dzielnicy, gdyż wtedy jest bardziej dostrzegany – o nim się mówi. Wiąże się z tym także awans zawodowy: awansowałem, więc muszę być widoczny. Te zagadnienia też są ważnym elementem kreującym popyt.

Użyteczność danego produktu wraz ze zwiększaniem się jego zakupów zazwyczaj się zmniejsza. Przed paroma laty na widok anteny satelitarnej przechodnie podnosili głowy, dzisiaj gdy rynek na ten produkt spowszedniał, nikt już taką anteną nikomu nie zaimponuje, no ale gdyby pojawił się w Szczecinie samochód marki Rolls – Royce zapewne byłby przedmiotem zachwyty i zazdrości sąsiadów. A to, że lubimy imponować i wyróżniać się w stosunku do innych, to stale zachowujemy się nieco śmiesznie

i nic się nie zmieniło w stosunku do lat minionych, kiedy to imponowało się niosąc radio „Szarotka”, potem podobną funkcję spełniała puszka piwa kupiona w Peweksie, której właściciel popijał po łyku na rogu ulicy, dzisiaj do dobrego tonu w pewnych sferach należy maszerowanie z telefonem komórkowym na widoku. Konsekwencją spadku krańcowej użyteczności jest podnoszenie się użyteczności innych konkurencyjnych dóbr czy też usług. Coraz częściej spotykam się z sytuacjami, gdy konsument zniechęcony nieuprzejmą obsługą w sklepie, chętnie nadkłada drogi i traci dodatkowy czas, aby dotrzeć do odległej placówki handlowej, gdzie wie, że będzie grzecznie i lepiej obsłużony.

Każdy z nas nabywa produkty, aby zaspokoić swoje potrzeby. Potrzeba według socjologów jest to „stan odczucia braku pewnego rodzaju satysfakcjonowania wynikającego z warunków życia”. Zatem potrzeby wyrażają pożądanie różnych wartości użytkowych. Skala intensywności potrzeb jest zróżnicowana u poszczególnych ludzi. Intensywność jej ujawnienia się zależy od dotychczasowego zaspokojenia. Spotykam się, niestety, jeszcze dosyć często z twierdzeniem, że w sytuacji dosyć ograniczonego rozwoju rynku, a także niskiej stopy życiowej ludności, działania marketingowe nie pobudzają potrzeb konsumenckich. Zgadza się, że ciągle jeszcze czynnikiem decydującym o dokonaniu zakupu jest cena, ale marketing ma właśnie rozwijać i wywoływać intencję zakupu. Nawet w okresie tworzącej się dopiero gospodarki rynkowej trzeba postępować tak, aby wywoływać intencję zakupu.

Głównym problemem dla marketingowców staje się pytanie – jakiego rodzaju satysfakcję uzyskuje klient nabywający przykładowo samochód? Pojazd, który kupuje klient jest dla niego pewnym środkiem do rozwiązania problemu. Jakość pojazdu będącego przedmiotem marzeń klienta salonu powinna pozwolić nie tylko na zaspokojenie użyteczności w odniesieniu do celu jakiemu pojazd służy, ale dać także maksimum satysfakcji właścicielowi i to takiej satysfakcji jakiej się nie

spodziewał. Dealerzy renomowanych firm samochodowych powinni w związku z tym pamiętać, że większość osób nie kupuje samochodów jako takich, ale nabywa to co one wnoszą do ich życia, a więc wygodę, bezpieczeństwo, prestiż właściciela itp. i na te właśnie czynniki trzeba kłaść nacisk przy prezentacji samochodu, który powinien stać się owocem marzeń klienta.

Zachowania konsumenckie na rynku samochodów są wynikiem złożonych procesów decyzyjnych, które obejmują zarówno racjonalne analizy, jak i emocjonalne impulsy. Współczesny rynek motoryzacyjny jest silnie zróżnicowany – obejmuje samochody osobowe, dostawcze, hybrydowe, elektryczne, nowe i używane – a konsumenci podejmują decyzje zakupowe na podstawie wielu zmiennych, takich jak cena, marka, jakość, koszty eksploatacji, design, dostępność serwisu, technologie pokładowe czy kwestie ekologiczne. Ostateczny wybór pojazdu nie jest jednak wyłącznie kwestią parametrów technicznych, lecz wiąże się również z osobistymi przekonaniem, statusem społecznym, wartościami oraz aspiracjami nabywcy.

Jednym z najważniejszych czynników determinujących decyzję o zakupie samochodu jest cena – zarówno cena zakupu, jak i koszty późniejszego utrzymania pojazdu. Wielu konsumentów analizuje nie tylko koszt początkowy, lecz również zużycie paliwa, wysokość składki ubezpieczeniowej, dostępność części zamiennych oraz przewidywaną wartość rezydualną pojazdu po kilku latach użytkowania. W tym kontekście coraz większą rolę odgrywają samochody elektryczne i hybrydowe, które choć droższe w zakupie, mogą przynieść znaczne oszczędności w eksploatacji. Mimo to nadal znaczący odsetek klientów decyduje się na pojazdy używane, które oferują lepszy stosunek ceny do jakości w porównaniu z samochodami nowymi.

Marka i reputacja producenta to kolejny istotny element wpływający na decyzje zakupowe konsumentów. Dla wielu nabywców samochód jest nie tylko środkiem transportu, ale także symbolem statusu i osobistych preferencji. Marki luksusowe, takie jak BMW, Audi, Mercedes-Benz czy Lexus, są często

wybijerane przez osoby chcące podkreślić swoją pozycję społeczną. Z kolei konsumenci kierujący się pragmatyzmem częściej wybierają marki znane z niezawodności i niskich kosztów utrzymania, takie jak Toyota, Honda czy Skoda. Należy również zauważyć, że lojalność wobec marki może być kształtowana przez wcześniejsze pozytywne doświadczenia z daną firmą, opinie znajomych, rankingi konsumenckie czy działania marketingowe.

W ostatnich latach rośnie znaczenie aspektów ekologicznych w podejmowaniu decyzji zakupowych. Coraz większa liczba konsumentów zwraca uwagę na emisję CO₂, technologie wspomagające ekologiczne prowadzenie pojazdu, a także udział materiałów odnawialnych i recyklingowanych w produkcji samochodu. W krajach rozwiniętych obserwuje się rosnący popyt na pojazdy elektryczne oraz hybrydowe, wspierany zarówno przez zmieniające się normy prawne, jak i systemy dopłat rządowych. Takie postawy szczególnie silne są wśród młodszych konsumentów, którzy często postrzegają zakup auta przyjaznego środowisku jako wyraz świadomego stylu życia.

Nie można pominąć również wpływu nowych technologii na zachowania konsumentów na rynku motoryzacyjnym. Klienci coraz częściej oczekują od samochodów rozbudowanych systemów multimedialnych, integracji ze smartfonami, autonomicznych systemów bezpieczeństwa oraz udogodnień poprawiających komfort jazdy, takich jak adaptacyjny tempomat, kamery 360 stopni czy automatyczne parkowanie. Często to właśnie wyposażenie technologiczne staje się czynnikiem decydującym o wyborze danego modelu, nawet jeśli jego cena jest nieco wyższa niż pojazdów konkurencyjnych. Dodatkowo konsumenci w coraz większym stopniu korzystają z internetu, aby porównywać oferty, czytać recenzje i oglądać testy wideo przed podjęciem decyzji.

Zachowania konsumenckie na rynku samochodów są również silnie uwarunkowane społecznie i kulturowo. W niektórych krajach samochód nadal pełni funkcję prestiżową i jest postrzegany

jako atrybut sukcesu, natomiast w innych coraz bardziej liczy się jego użyteczność i aspekt ekonomiczny. Zmieniające się trendy miejskie, rozwój współdzielenia pojazdów (car sharing), rosnąca popularność wynajmu długoterminowego czy subskrypcji motoryzacyjnych sprawiają, że tradycyjny model posiadania samochodu może stopniowo tracić na znaczeniu. Młodsze pokolenia, szczególnie w dużych miastach, coraz częściej decydują się na alternatywne formy mobilności, a zakup auta odkładany jest na dalszy plan lub zastępowany korzystaniem z transportu publicznego i aplikacji mobilnych.

Decyzje konsumentów na rynku samochodowym są wynikiem współdziałania wielu czynników: ekonomicznych, technologicznych, społecznych i kulturowych. Rynek ten dynamicznie się zmienia, a producenci i sprzedawcy muszą stale dostosowywać swoje strategie marketingowe do zmieniających się oczekiwań klientów. Rosnąca świadomość ekologiczna, postęp technologiczny oraz nowe modele korzystania z pojazdów sprawiają, że przyszłość rynku samochodowego będzie wymagała od firm nie tylko innowacyjnych produktów, ale również głębokiego zrozumienia potrzeb konsumentów.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Dystrybucja jako element marketingu

podrozdział pracy magisterskiej

Dystrybucja to „zorientowana na osiągnięcie zysku działalność obejmująca planowanie, realizację i kontrolę fizycznego przepływu materiałów i finalnych produktów z miejsca pochodzenia (produkcji) do miejsca ich zbycia”.[\[1\]](#)

Dystrybucja to „ zorientowana na osiągnięcie zysku działalność obejmująca planowanie, realizację i kontrolę fizycznego przepływu materiałów i finalnych produktów z miejsca pochodzenia (produkcji) do miejsca ich zbycia”.[\[2\]](#)

Prościej rzecz ujmując dystrybucja to proces przemieszczania produktu na drodze od producenta do konsumenta za pomocą kanałów dystrybucji. Zadaniem jest, więc dostarczenie odbiorcom pożądanego przez nich produktu w odpowiadającym im miejscu, czasie i po odpowiadającej im cenie poprzez kanały dystrybucji.

Dystrybucja – (distribution) – (łac. distributio – rozdzielanie) – uzgodniony bądź regulowany przydział i dostarczanie towarów, zwłaszcza do handlu detalicznego, całokształt działań podejmowanych dla udostępnienia towarów i usług klientowi; wszelkie czynności związane z pokonywaniem przestrzennych, czasowych, ilościowych i asortymentowych różnic występujących między sferą produkcji a sferą konsumpcji.[\[3\]](#)

Duże firmy cały obowiązek i wszystkie czynności związane z transportem, magazynowaniem, zawieraniem transakcji, znajdowaniem nowych nabywców, utrzymywaniem z nimi kontaktów itp. zrzucają na wyspecjalizowane firmy świadczące usługi w tym zakresie tzw. „centra dystrybucji”. Bardzo często firmy te są też jednostkami zależnymi firmy macierzystej.

Centrum dystrybucji – Wyspecjalizowana firma świadcząca usługi w zakresie dystrybucji wyrobów posiadająca rozbudowaną sieć magazynów i odpowiedni system logistyki i informacji. Centrum

wykonuje wszystkie operacje związane z dystrybucją dóbr, takie jak: transport, magazynowanie, obsługa zamówień, opakowanie, kompletowanie przesyłek, etykietowanie itp., a więc stanowi ono punkt, w którym ładunek może być łączony, sortowany lub rozdzielany zgodnie z zamówieniami i lokowany w magazynach dla różnych grup asortymentowych. Może ono świadczyć usługi wielu firmom, które nie muszą utrzymywać hurtowni, bądź własnych magazynów. Powierzenie dystrybucji wyrobów takiemu centrum jest korzystne ze względu na ekonomię skali i lepszą obsługę rynku zwłaszcza, gdy klienci są rozproszeni. Centrum takie może rozszerzyć swoje usług o charakterze logistycznym, jak np. odbiór wyrobów z miejsc wytwarzania, dostarczanie materiałów na miejsce produkcji, zarządzanie zapasami, etykietowanie itp. Staje się ono wówczas centrum logistycznym (logistic center), które dzięki sieciowemu systemowi komputerowemu zapewnia ścisłe kontakty detalistów z dystrybutorami, stałą kontrolę zapasów, automatyczne przesyłanie zamówień do dostawców, natychmiastową realizację zamówień od klientów, natychmiastowy dostęp do niezbędnych danych. Wszystko to umożliwia zmniejszenie zapasów, szybsze ich odnawianie i obniżkę kosztów dystrybucji przy zachowaniu pożądanego poziomu obsługi klienta.[\[4\]](#)

Na działalność dystrybucyjną składa się wiele czynności takich jak: transport, magazynowanie, zawieranie i negocjowanie transakcji, znajdowanie nowych nabywców i komunikowanie się z nimi, promowanie oferowanych produktów, wymiana informacji między nabywcami a producentem, finansowanie.

Zadaniem dystrybucji jest dostarczanie konsumentom pożądanых przez nich produktów w odpowiednim miejscu, czasie i po odpowiedniej cenie. Aby sprostać temu zadaniu dystrybucja musi dobrze spełniać dwie funkcje[\[5\]](#):

- **koordynacyjną**, która polega na zbieraniu i przekazywaniu producentom informacji o popycie, nawiązaniu przez nich kontaktów z rynkiem, uwzględnianiu decyzji o wielkości produkcji i jej rozmieszczeniu na rynku, zawieraniu

transakcji kupna-sprzedaży i promocji produktów.

- **organizacyjną**, która polega na wykonywaniu takich czynności jak: transport, magazynowanie, przerób handlowy (np. sortowanie), sprzedaż produktów pośrednikom.

Dystrybucja to proces przemieszczania produktu na drodze od producenta do konsumenta za pomocą kanałów dystrybucji. Zadaniem jest więc dostarczenie odbiorcom pożądaných przez nich produktów w odpowiadającym im miejscu, czasie i po odpowiadającej im cenie poprzez kanały dystrybucji.

Kanał dystrybucji to „zbiór wewnętrznych komórek organizacyjnych producenta oraz zewnętrznych pośredników uczestniczących w procesie dostarczania wytworzonych produktów finalnym nabywcom” [\[6\]](#).

Kanały dystrybucji – (distribution channels) – są zbiorem wzajemnie zależnych od siebie organizacji współuczestniczących w procesie dostarczania wyrobu lub usługi do użytkownika lub konsumenta; zespół kolejnych ogniw (instytucji i osób), za pośrednictwem, których przepływa strumień produktów i informacji do finalnych ich odbiorców. Strumienie rzeczowe obejmują fizyczny ruch produktów i przepływ pieniądza (zapłata za nabywane produkty), zaś strumienie informacyjne związane są z komunikowaniem się poszczególnych podmiotów (ogniw) kanału dystrybucji. Typowy kanał dystrybucji to: producent – hurtownik – detalista.

Według Ph. Kotlera podmioty kanału dystrybucji pełnią szereg ważnych funkcji i uczestniczą w realizacji następujących przepływów marketingowych:

- **informacja**: zbieranie i przekazywanie informacji uzyskanych z badań marketingowych dotyczących potencjalnych i bieżących nabywców, konkurentów i innych uczestników oraz sił działających w otoczeniu marketingowym;

- **promocja:** rozwój i przekazywanie przekonywających informacji na temat oferty przedstawionej w celu przyciągnięcia nabywców;
- **negocjacje:** próba zawarcia końcowego porozumienia dotyczącego ceny i innych warunków, w celu przekazania praw własności lub dysponowania;
- **zamówienia:** przekazywanie producentowi informacji o intencjach zakupu;
- **finansowanie:** przyjęcie i alokacja funduszy niezbędnych dla sfinansowania zapasów na różnych szczeblach kanału dystrybucji;
- **podejmowanie ryzyka:** przyjmowanie ryzyka związanego z realizacją funkcji danego kanału;
- **fizyczne władanie:** sukcesywne magazynowanie i przemieszczanie produktów fizycznych we wszystkich stadiach procesu wytwórczego do odbiorców finalnych;
- **płatności:** regulowanie przez kupujących należności poprzez banki i inne instytucje finansowe;
- **prawo własności:** rzeczywisty transfer prawa własności od jednej organizacji lub osoby do drugiej.

Każdy kanał dystrybucji powinien spełniać następujące funkcje[7]:

- umożliwić fizyczne przemieszczanie odpowiedniej ilości produktów,
- udostępnić oferowany przez przedsiębiorstwo produkt jak największej liczbie nabywców,
- zapewnić realizację przez wszystkich uczestników kanałów dystrybucji zadań związanych na przykład z utrzymaniem zapasów, kompletowaniem asortymentu, sortowaniem,
- zapewnić realizację usługi dystrybucyjnej na jak najwyższym poziomie, przy jak najniższych kosztach.

Najważniejsze problemy związane z systemem dystrybucji można ująć w osiem punktów[8]:

1. Dostawa bezpośrednia od producenta do jego klienta to z pewnością najprostszy i najszybszy, ale niekoniecznie najbardziej ekonomiczny kanał dystrybucji.
2. Producenci posiadają magazyn centralny, w którym składowane są towary i z których są transportowane do detalistów. Można powiedzieć, że jest to „klasyczny” kanał dystrybucji.
3. Łańcuch dystrybucji może ulec wydłużeniu wskutek stworzenia magazynów regionalnych w pobliżu klientów. Im większy rynek, im dalej położony, tym dłuższe kanały.
4. Hurtownicy działają jako pośrednicy. Kupują towary od różnych producentów, składują je, segregują na dostawy do swoich klientów.
5. Organizacje detalistów przejmują rolę producentów lub hurtowników i zajmują się dystrybucją towarów do swoich sklepów poprzez magazyn centralny. Także i oni – podobnie jak producenci – mogą mieć sieć dodatkowych magazynów regionalnych.
6. Ostatnio pojawia się tendencja do redukowania funkcji magazynu centralnego względnie magazynów regionalnych, co sprowadza się do tego, że nabywane towary nie są już składowane, lecz przepakowywane i bez straty czasu dostarczane do punktów sprzedaży.
7. Hurtownicy zakładają składy Cash & Carry, w których drobni klienci kupują i odbierają swoje towary.
8. Część towarów omija handel detaliczny. Przedsiębiorstwa prowadzące sprzedaż wysyłkową sprzedają i kolportują bezpośrednio do konsumentów końcowych.

Dystrybucja charakteryzuje się bezustannymi zmianami strukturalnymi

i przesuwaniem się punktu ciężkości z kanału na kanał – wszystko to w celu zaoszczędzenia na kosztach i polepszeniu obsługi klienta. [\[9\]](#)

Obecnie mamy do czynienia z dużą różnorodnością kanałów

przepływu produktów z miejsc ich wytworzenia do końcowego konsumenta.

Na sieć dystrybucji między producentem a detalem składają się następujące kanały i ogniwa przepływu: [\[10\]](#)

- **Bezpośrednia dostawa do sklepu detalicznego.** Z zasady kanał ten jest wykorzystywany do przemieszczania dostaw wypełniających cały środek transportu.
- **Magazyn producenta.** Klasyczne, funkcjonujące przez wiele lat, ogniwo przepływu. Należy do niego centralne magazyny wyrobów gotowych, jak i magazyny rejonowe. Do magazynów producenta trafiają duże partie towarów, które są następnie dzielone odpowiednio do zamówień detalu.
- **Magazyn detalu.** Rozwijające się, poczynając od wczesnych lat 70-tych, ogniwo dystrybucji. Jego rozwój jest uwarunkowany m.in. wzrastającą liczbą organizacji detalicznych.
- **Magazyn hurtowni.** Hurt przez wiele lat stanowił ważne pośrednie ogniwo w łańcuchu logistycznym. W ostatnich latach jego udział maleje na rzecz innych ogniw dystrybucji towarów do handlu detalicznego.
- **Pośrednik, który zawiera transakcje w cudzym imieniu i na cudzy rachunek.** Na ogół nie zajmuje się on fizycznym przepływem towarów, a jedynie jego organizacją. Broker dokonuje wielu czynności marketingowych w odniesieniu do przedmiotów jego działania.
- **Cash & Carry.** Pośrednik, którego podstawowym zadaniem jest zaopatrywanie małych punktów sprzedaży detalicznej. Takie, siła rzeczy, niewielkie dostawy nie interesują bowiem dostawców do dużych sklepów detalicznych (np. supermarketów).
- **Pośrednik będący firmą usługową.** W krajach zachodnich obserwuje się w ostatnich latach wzrost znaczenia tego typu pośredników. Obok dostaw świadczą oni różne specjalistyczne usługi, związane z dostarczaniem towarem.

- **„Drobnny” pośrednik.** Gwałtowny rozwój tego ogniw zaobserwowano w latach 80. Tego typu firmy oferują szybkie dostawy (z reguły w następnym dniu) w małych partiach,
- **Sprzedaż wysyłkowa**[\[11\]](#) zgodnie z zamówieniem (najczęściej zamawia się na podstawie wielobranżowych katalogów),
- **Bezpośrednia dostawa przez producenta**[\[12\]](#) (raczej rzadka forma dystrybucji, oparta zazwyczaj na reklamowych ogłoszeniach w prasie bądź telewizji).

Firma musi zdecydować, ile punktów magazynowania towarów potrzebuje. Im jest ich więcej, tym szybciej towar może być dostarczony klientowi, ale równocześnie koszty magazynowania podnoszą się. Liczba miejsc składowania towarów determinuje poziom usług firmy, a także koszty dystrybucji.[\[13\]](#)

Niektóre firmy przechowują swe towary na terenie zakładu lub w jego pobliżu, inne lokują towar w magazynach rozsianych na terenie całego kraju. Firmy mogą posiadać swoje *własne magazyny* lub *wynajmować* powierzchnie magazynowe. Firma posiada większą kontrolę nad magazynami własnymi, lecz musi w ich zakup zainwestować większy kapitał. Pewne utrudnienia mogą pojawić się także w przypadku potrzeby nagłej zmiany lokalizacji magazynu. Natomiast wynajmowanie magazynów pociąga za sobą powstawanie opłat za czynsz i dodatkowych opłat za pakowanie, wysyłkę i fakturowanie towaru. Wynajmując magazyn, przedsiębiorstwa mają duży wybór lokalizacji i typu magazynu, może to być np. magazyn-chłodnia, itd.[\[14\]](#)

Im dłużej towary leżą na półkach u producentów, pośredników czy detalistów – tym są mniej opłacalne.[\[15\]](#)

Jeśli dokona się zakupu zbyt wielkiej ilości towarów, na które nie ma chwilowo zbytu i które trzeba w konsekwencji składować, to nie ma większego problemu w przypadku towarów podstawowych, będących przedmiotem ciągłych zamówień: niewłaściwe

oszacowanie zamówienia zostaje skorygowane przy następnym zakupie – po prostu zamawia się mniejszą ilość. Gorzej jest w sytuacji odwrotnej – gdy sprzedaje się więcej, niż zostało zamówione, wskutek czego klienci nie mogą nabyć artykułów, których szukają.[\[16\]](#)

O stanie magazynu decyduje napływ i odpływ towarów, a więc sprzedaż oraz zakup i dostawy, za które odpowiedzialność ponosi zaopatrzeniowiec.

Wybór środków transportu ma znaczny wpływ na cenę produktów, terminową dostawę do odbiorcy oraz na stan towarów” po przetransportowaniu. Wszystko to zaś decyduje o zadowoleniu klientów.

Dostawy towarów odbywają się za pomocą jednego z pięciu środków transportu: kolei, samolotów”, ciężarówek, statków i rurociągów. Przy ich wyborze ekspedytor bierze pod uwagę takie kryteria jak *szybkość, częstotliwość, niezawodność, wydolność, dostęp oraz koszt*.[\[17\]](#)

Istnieje pięć sposobów transportowania towarów. Każdy z nich ma swoje zalety jak również wady:[\[18\]](#)

Kolej – ma rozległą i dość elastyczną sieć przewozową. W porównaniu z innymi metodami, koszt i szybkość transportu są umiarkowane. Kolej nadaje się do przewożenia zwłaszcza ładunków o dużej objętości.

Droga lądowa – Samochody ciężarowe to niezawodny, szybki środek transportu. Transport drogowy powoduje mniejsze niż kolej straty z powodu przypadkowego zniszczenia towaru, ale na dłuższych trasach jest droższy od kolei. Ciężarówki najlepiej nadają się do przewożenia droższych towarów, na krótkich trasach oraz na obszarach, do których trudno byłoby dotrzeć innymi środkami transportu.

Droga wodna – Transport wodny jest w stanie obsłużyć ograniczone obszary geograficzne i jest powolny, za to

kosztuje najmniej ze wszystkich dostępnych metod transportu. Nadaje się do przewożenia niezbyt cennych i nie psujących się ładunków o dużej objętości, takich jak rudy żelaza, stal, zboże, ropa naftowa, żużel, węgiel czy piasek.

Rurociągi – stosuje się do transportu takich materiałów, jak ropa naftowa czy gaz. Koszt takiego transportu jest niski. Rurociągi pozwalają na regularne dostawy do ściśle określonych obszarów geograficznych.

Droga powietrzna – to najszybsza metoda transportu, pozwalająca przewozić łatwo psujące się towary, których wcześniej nie można było przemieszczać na duże odległości. Wysoki koszt transportu powietrznego można zrównoważyć innymi czynnikami, takimi jak niższe koszty opakowania towaru i przechowywania zapasów oraz szybka obsługa klienta.

Spedytorzy często łączą dwa lub więcej sposobów transportu dzięki konteneryzacji.

Konteneryzacja to umieszczanie towarów w pudłach lub transporterach, które łatwo jest przenosić z jednego środka transportu do drugiego. Najczęściej łączy się ze sobą transport kolejowy i samochodowy, samochodowy” i morski, morski i kolejowy oraz powietrzny i samochodowy. Każdy z wymienionych rodzajów łączonego transportu oferuje klientom określone korzyści. Na przykład, transport kolejowo-samochodowy jest tańszy niż sam transport ciężarówkami, a jest niemniej dogodny od niego[\[19\]](#).

Przy wyborze środka transportu, spedytor może wybrać między:

- transportem własnym,
- obcym.

[\[1\]](#) Kotler P., *op. cit*, s.111

[\[2\]](#) Tamże, s.111

- [3] Internet – Wyszukiwarka Onet: Józef Penc, *Leksykon biznesu* (AWP Placet)
- [4] Tamże
- [5] Tamże
- [6] *Podstawy marketingu*, Praca zbiorowa pod red. Mruka H., AE Poznań 1996,
- [7] Tamże s. 13
- [8] Hans G. Tonndorf: *Logistyka w handlu i przemyśle*. Wydawnictwo Profesjonalnej Szkoły Biznesu, Kraków 1998, s.34-36
- [9] Hans G. Tonndorf: op. cit., s.34
- [10] Rushton A., Oxley J.: *Handbook of Logistics and Distribution Management*, Kogan Page, London 1991, s. 237.
- [11] Z Sariusz – Wolski, C. Skowronek: *Logistyka. Poradnik Praktyczny*. Centrum Informacji Menadżera, Warszawa 1995, s.73
- [12] Tamże, s. 74
- [13] Kotler P. op.cit., s.540.
- [14] Tamże, s. 541
- [15] Hans G. Tonndorf, op.cit., s.18
- [16] Tamże, s.19-20
- [17] Kotler P. op.cit., s.542.
- [18] Douglas A. Gray, Donald Cyr: *Na czym polega i jak robić Marketing Produktu*. Lublin 1995, s.102.
- [19] Kotler P. op.cit., s.542

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Funkcje serwisu internetowego w procesie ePR

podrozdział pracy magisterskiej

Ogólnie rzecz biorąc, korporacyjna strona internetowa spełnia kilka podstawowych funkcji. Funkcje te oczywiście różnią się w zależności od celów danej instytucji, niemniej jednak możemy wyróżnić najważniejsze z nich lub te, które są najczęściej definiowane w badaniach dotyczących wykorzystania Internetu przez biznes i ePR[1] .

- **Zapewnienie organizacji kanału dystrybucji informacji.** Funkcją danego serwisu może być (powinno być) dostarczanie informacji. Serwis może zawierać informacje o firmie, wydarzeniach, ofertach, dane kontaktowe itp.
- **Informacja zwrotna.** Za pomocą niektórych elementów strony internetowej organizacja może również uzyskać przydatne informacje dotyczące własnego wizerunku oraz preferencji i potrzeb przedstawicieli jej otoczenia.

Funkcja informacyjna strony internetowej. Korporacyjna strona internetowa jako kanał dystrybucji wiadomości.

Wykorzystanie funkcji informacyjnej korporacyjnej strony

internetowej jest jedną z najbardziej efektywnych i rozpowszechnionych metod e-PR. W rzeczywistości do końca lat 90. była to kluczowa i najważniejsza metoda ePR[\[2\]](#) . Dopiero pojawienie się wyspecjalizowanych agencji zakończyło ten rodzaj WEB-centryzmu i pozwoliło na znaczne wzbogacenie wachlarza metod i technik ePR.

Funkcja informacyjna strony internetowej sprowadza się do rozpowszechniania w jej obrębie informacji, które mogą okazać się interesujące dla otoczenia firmy/instytucji. Strona internetowa może również okazać się użytecznym źródłem informacji dla samej instytucji.

W większości przypadków proces informowania na stronie internetowej instytucji odbywa się przy użyciu czterech podstawowych technik :

- a). Publikacja tzw. głównej zawartości strony internetowej.
- b). Funkcjonowanie biura prasowego online
- c). publikacja najczęściej zadawanych pytań i odpowiedzi (FAQ)

Ad a). Z punktu widzenia realizacji funkcji informacyjnej strony internetowej istotne jest umieszczenie w warstwie treściowej strony szeregu informacji dotyczących samej instytucji i jej funkcjonowania. Informacje te znajdują się w tzw. warstwie treściowej strony[\[3\]](#) i są podzielone tematycznie na :

- Profil i historia firmy.
- Szczegóły oferty firmy.
- Artykuły tematyczne, poradniki itp. Badania jasno pokazują, że użytkownicy internetu szukają w nim głównie Na tej podstawie wiele firm decyduje się na publikowanie na swoich stronach internetowych tekstów, artykułów tematycznych lub specjalnych poradników. Jest to dość ciekawy sposób generowania ruchu na stronie i przyciągania potencjalnych klientów. Nie należy

zapominać, że odpowiednio zastosowany jest bardzo skuteczną metodą budowania wizerunku instytucji jako podmiotu kompetentnego, opartego na dogłębnej analizie specjalistycznej w zakresie swojej działalności.

- Dane kontaktowe i adresowe instytucji lub przedstawicieli (dystrybutorów).

Wiele organizacji stosuje uproszczony model strony internetowej, umieszczając w głównym menu informacje o bieżących wydarzeniach w instytucji.

Rys.1) Jak widać na poniższym obrazku, w serwisie internetowym znajdują się pozycje menu zawierające informacje. Kliknięcie dowolnej z nich powoduje załadowanie podstrony i udostępnienie użytkownikom pożądanych wiadomości.

Źródło: www.ockickboxing.com.

Ad b). Coraz częściej spotykaną formą realizacji funkcji informacyjnej w ramach usług korporacyjnych jest tzw. biuro prasowe online .

Internetowe biuro prasowe w ramach strony internetowej firmy to wydzielony sektor strony internetowej, którego głównym celem i zadaniem jest publikowanie materiałów przeznaczonych dla prasy. Internetowe biuro prasowe powinno zawierać następujące materiały:

1. Opracowania tematyczne
2. Biografie
3. Komunikaty prasowe

4. Dane statystyczne
5. Fotografie i ilustracje
6. Inne materiały audio/video

Biografie dostarczają podstawowych informacji o kluczowych pracownikach. Ich celem jest budowanie wiarygodności organizacji i pracowników.

Materiały wizualne mogą obejmować (przygotowane w łatwych do pobrania formatach): logo – tożsamość organizacji – oraz zdjęcia kluczowych pracowników. Fotografie wydają się szczególnie przydatne dla mediów, ponieważ mogą służyć jako ilustracje do artykułu o firmie.

Dodatkowo, zawartość biura prasowego online można wzbogacić o :

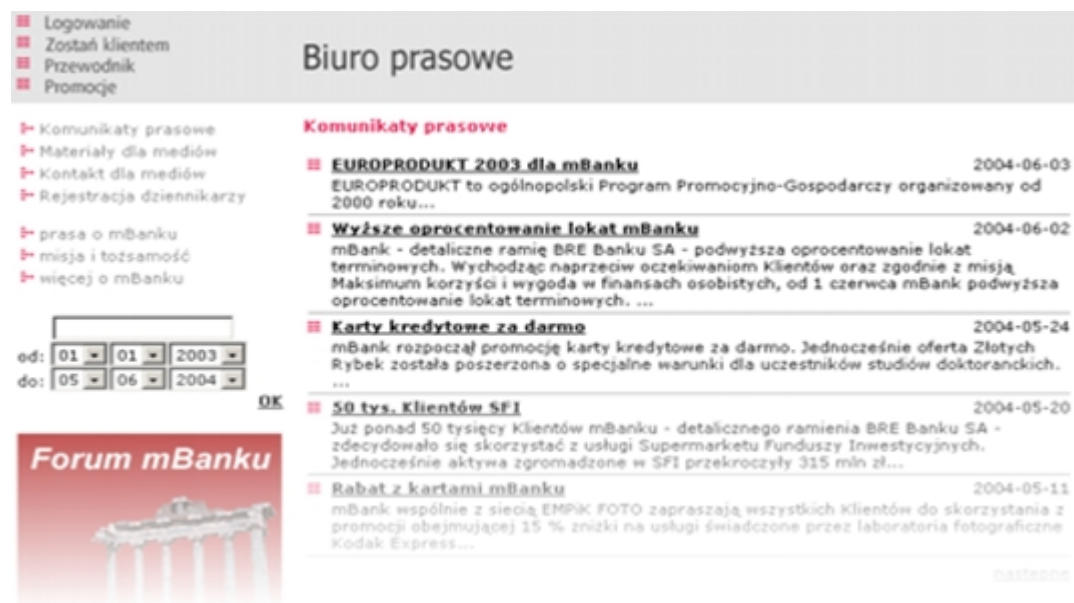
- Nazwiska pracowników i sposób kontaktu (adres, telefon)
- Broszura lub zestaw prasowy
- Kalendarz wydarzeń (seminaria, targi, konferencje).
- Archiwum informacji prasowych posortowane według daty i tytułu.
- Materiały audio i wideo (np. relacje z konferencji prasowych lub wywiady)

Ciekawą nowością w internetowym biurze prasowym jest możliwość organizowania konferencji prasowych twarzą w twarz przy użyciu technologii Czat.

Kolejną nowością w wielu firmowych newsroomach są transmisje internetowe z targów i seminariów. Transmisje takie realizowane są poprzez umieszczenie kamer internetowych w wybranych miejscach (np. na stoisku targowym firmy), przekazujących obraz „na żywo”, dostępny po wejściu na stronę internetową biura. Prowadzone są również transmisje np. z pokazów czy prezentacji nowych produktów, tak aby potencjalni klienci i zainteresowani dziennikarze mogli zobaczyć taki pokaz, nawet jeśli z różnych powodów nie mogą w nim bezpośrednio uczestniczyć.

Z reguły internetowe agencje PR oferują własne, gotowe rozwiązania typu newsroom. Aplikacja oferowana przez NetPR może być uznana za wzorcową.

Rysunek 2) *Biuro prasowe oparte na aplikacji NetPR na stronie <http://mbank.netpr.pl/>.*

<http://mbank.netpr.pl/>

Jak widać na załączonym obrazku, główny obszar strony zajmują informacje prasowe posortowane według daty.

Na stronie głównej newsroomu znajdują się nagłówki wiadomości z tytułami, które wprowadzają zainteresowanych do właściwej treści. Kliknięcie prawym przyciskiem myszy na tekście powoduje przejście do całego ogłoszenia.

Po lewej stronie strony użytkownik ma do dyspozycji menu z pozycjami umożliwiającymi przeglądanie danych osobowych osób kontaktujących się z mediami firmy oraz opcję rejestracji dziennikarzy. Dzięki temu operatorzy strony mogą informować zainteresowane osoby o kolejnych aktualizacjach strony.

Pod głównym menu newsroomu znajduje się wyszukiwarka danych, która działa na podstawie techniki słów kluczowych, oraz druga, która segreguje wiadomości według daty publikacji.

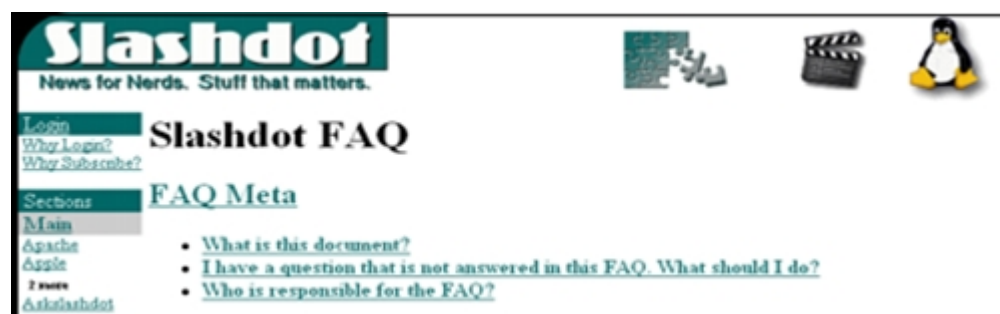
Biuro prasowe online oferuje ogromne, niemal nieograniczone możliwości publikowania, ale nie oznacza to, że nie niesie ze sobą ryzyka. Źle zorganizowane biuro prasowe może wyrządzić instytucji wiele szkód. Najczęstsze błędy popełniane przez redaktorów newsroomów to:

- źle sformułowane wiadomości
- brak aktualnych informacji (np.: jako „news” na stronie internetowej podawane są informacje o targach, które nie są już aktualne)
- Szum informacyjny wynikający z nieodpowiedniego sortowania wiadomości
- trudności w znalezieniu poszukiwanych informacji, brak możliwości wyszukiwania słów kluczowych
- zbyt duża ilość materiałów dodatkowych (np.: audio/video) lub niska jakość.
- niedostateczne rozpowszechnienie informacji o istnieniu biura prasowego.

Ad c). Wzbogacenie strony internetowej o FAQ (frequently asked questions), czyli zestaw pytań najczęściej zadawanych przez instytucje oraz odpowiedzi na nie, może okazać się niezwykle przydatne w wypełnianiu funkcji informacyjnej strony.

FAQ pozwala zaoszczędzić czas nie tylko dziennikarzom czy osobom zainteresowanym funkcjonowaniem firmy, ale także pracownikom PR zajmującym się public relations, ponieważ nie muszą oni odpowiadać wielokrotnie na te same pytania.

Rys. 3) *Sekcja FAQ na stronie www.slashdot.com*

www.slashdot.com

Informacje zwrotne – wdrożenie modelu dwukierunkowej komunikacji między instytucją a społeczeństwem za pomocą usługi internetowej

Interaktywny charakter Internetu, a w szczególności sieci World Wide Web, oznacza, że strona internetowa może zawierać w swojej strukturze elementy umożliwiające instytucji dwustronny kontakt z otoczeniem (sprzężenie zwrotne). Zasadniczo można wyróżnić dwa rodzaje informacji zwrotnych:

– **Świadoma informacja zwrotna.** Użytkownicy świadomie inicjują proces komunikacji z instytucją za pomocą udostępnionych narzędzi. W tym przypadku są to: firmowe fora internetowe, formularze zapytań, ankiety, skrypty umożliwiające użytkownikom dodawanie opinii na temat danych produktów czy bramki umożliwiające kontakt z przedstawicielami organizacji za pośrednictwem aplikacji do czatowania lub innych komunikatorów internetowych działających w czasie rzeczywistym (Gadu Gadu, Tlen, AOL Massanger).

– **Nieświadome informacje zwrotne.** Kontakt z otoczeniem instytucji w ramach usługi sieciowej może również przybrać formę uzyskania informacji o tym, które segmenty usługi i w jakich proporcjach są odwiedzane przez publiczność. Ta forma często przybiera postać nieświadomych informacji zwrotnych. W opracowaniu „Zbawienna personalizacja – czyli jak zdobyć lojalność e-klienta” Justyna Adamczyk przedstawia dwie podstawowe techniki pozyskiwania informacji o odwiedzających. Są to:

a.) **Używanie ciasteczek.** Ciasteczko to „porcja informacji wysyłana przez serwer do przeglądarki użytkownika. Przeglądarka przechowuje te informacje i udostępnia je na polecenie serwera.

Po wydaniu przez przeglądarkę polecenia wyświetlenia strony, serwer wysyła odpowiedni dokument wraz z ciasteczkiem jako

element nagłówka HTTP. Następnie przeglądarka przechowuje tę informację na dysku użytkownika. W przypadku kolejnej wizyty internauty na tej samej stronie serwer otrzyma zapisany plik cookie, co pozwoli mu przywrócić poprzedni stan strony. Plik cookie jest przechowywany na dysku w postaci pliku tekstowego, a jego wadą jest ograniczona pojemność. Pojedynczy plik cookie może zawierać maksymalnie 4 kilobajty informacji.

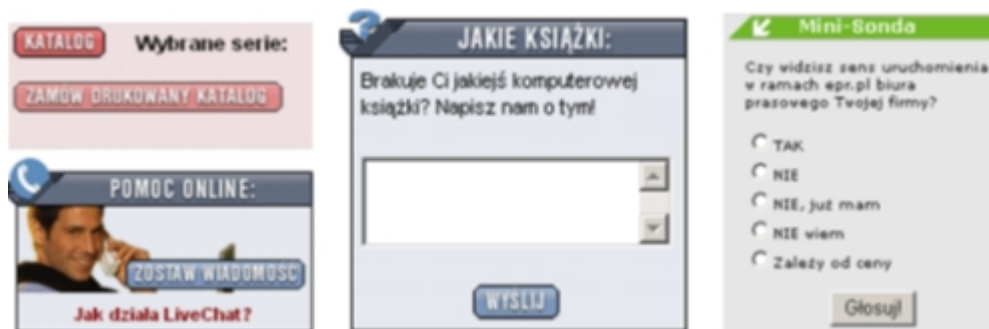
Technologia plików cookie jest bezpieczna i może być wykorzystywana tylko do uzyskania informacji, które użytkownik zdecyduje się podać. Może to obejmować dane rejestracyjne z formularzy, w tym z elektronicznego koszyka, oraz tekst logowania."

*b.) **Logi serwera.*** Są to specjalne pliki tekstowe, w których serwer WWW zapisuje wykonane operacje. Według Adamczyka „analiza logów serwera przy użyciu odpowiedniego oprogramowania pozwala na wygenerowanie statystyk, które umożliwiają określenie:

- z jakiej domeny lub adresu IP łączył się użytkownik,
- jakiej przeglądarki używał,
- datę i godzinę sesji z poszczególnymi tablicami na stronie,
- liczba wizyt przy jednoczesnym wykluczeniu powtórnych wizyt z tego samego komputera,
- ilość pobranych informacji i ilość pobranych plików,
- przez jakie słowo kluczowe użyte w wyszukiwarce strona została znaleziona,
- strona, z której użytkownik przeszedł do witryny,
- informacje o tym, jak często użytkownik oglądał produkt przed jego zakupem".[\[4\]](#)

W tym przypadku usługa internetowa jest zintegrowana ze specjalistycznym oprogramowaniem, które grupuje, segreguje, a następnie przekazuje administratorowi

Rys.4) Narzędzia informacji zwrotnej znajdujące się w serwisach internetowych.

Źródło: www.helion.pl , www.epr.pl

[1] Matt Haig – „e-PR: Przewodnik po komunikacji biznesowej online”, Kogan Page Limited 2000.

[2] Shell Holtz – „Public Relations w sieci”, Amacom 2002

[3] Justyna Adamczyk – „Rodzaje stron internetowych”,

[4] Justyna Adamczyk – „Zbawienna personalizacja – czyli jak zdobyć lojalność e-klienta”,
<http://www.e-marketing.pl/artyk/artyk53.php>.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Pojęcie marketingu politycznego

podrozdział pracy magisterskiej

Ewolucja współczesnego życia społeczno-politycznego, rozwój i konsolidacja ustroju demokratycznego sprawiły, iż kampanie

polityczne są obecnie częstym, wręcz permanentnym elementem życia publicznego. Rywalizacja polityczna niejako „wymusiła” popularność marketingu politycznego.

Obecnie powstają niezliczone rzesze specjalistów w tej dziedzinie, instytucje organizujące kampanie w sposób kompleksowy, rodzą się też praktycy-amatorzy, których osiągnięcia potrafią zaskoczyć nawet wykształconych specjalistów. Istnieje też gros teoretyków marketingu politycznego: wybitni naukowcy z różnych krajów, organizujący debaty i konferencje naukowe, przygotowujący liczne publikacje i walczący o traktowanie tej dziedziny jako samodzielnej dyscypliny naukowej. Czym zatem jest marketing polityczny?

Marketing polityczny należy rozpatrywać jako interdyscyplinarną dziedzinę, która powstała na styku ekonomii i politologii, ale wiele też czerpie z socjologii, psychologii i nauki o komunikowaniu. Jest efektem zastosowania metodologii badań opracowanej w marketingu gospodarczym do analizy zachowań politycznych podczas kampanii wyborczych^[1].

Obecnie marketing polityczny nie jest równoznaczny z aktywizacją działań marketingowych jedynie w okresie trwania kampanii wyborczych, ale dotyczy także codziennego życia publicznego. Jest to bowiem „zespół teorii, metod, technik i praktyk społecznych, mających na celu przekonanie obywateli, by udzielili poparcia człowiekowi, grupie lub projektowi politycznemu”^[2].

Ta jego część, która odnosi się jedynie do wyborów, stanowi dziedzinę podrzędną – marketing wyborczy. Wskutek stosowania metod marketingu gospodarczego do prowokowania zachowań wyborczych, tworzony jest odpowiedni wizerunek podmiotów politycznych, uczestniczących w walce o określone funkcje polityczne bądź akceptację społeczną, a których celem jest uzyskanie maksymalnego poparcia społecznego i pokonanie konkurentów. B. Dobek-Ostrowska proponuje taką definicję:

„Marketing polityczny/wyborczy to zespół teorii, metod, technik i praktyk, których celem jest oddanie głosu przez wyborców na kandydata lub partię polityczną lub techniki dostosowujące podmiot rywalizacji wyborczej do rynku politycznego, jego spopularyzowanie i pozyskanie jak największej liczby wyborców, przy niewielkim wysiłku”^[3].

^[1] W. Cwalina, A. Falkowski, Marketing polityczny, perspektywa psychologiczna. Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2005, s. 15.

^[2] Cyt. Za: R. Wiszniowski, Wprowadzenie do teorii marketingu politycznego. [w:] Marketing polityczny w teorii i praktyce. Pr. zb. pod red. A. W. Jabłońskiego i L. Sobkowiaka. Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2002, s. 49.

^[3] B. Dobek-Ostrowska, Komunikowanie polityczne i publiczne, PWN, Warszawa 2002, s. 303

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

**Przygotowanie kraju /
społeczeństwa na atak
epidemii**

podrozdział pracy magisterskiej

Obrona przed zagrożeniem epidemiologicznym nie ogranicza się tylko do działań medycznych. Odpowiednie przygotowanie służb sanitarnych oraz właściwe zarządzanie przez władze, które przeznaczają odpowiednie środki na walkę z zagrożeniem, mogą znacząco zmniejszyć ryzyko epidemii. Analizując przekazy prasowe, warto przyjrzeć się poziomowi przygotowań w Polsce i innych krajach.[1]

W tygodniku „Polityka” I. Michalewicz i K. Zbytniewski szczegółowo opisują gotowość Polski do walki z epidemią, zwracając uwagę na liczne niedociągnięcia. Wskazują na brak procedur dotyczących postępowania w razie pojawienia się ogniska choroby, problem z organizacją masowego wybijania ptactwa oraz niewystarczające zapasy leków.[2]

„Obecnie w magazynach jest tyle leków, że wystarczyłoby ich jedynie dla tysiąca osób. Większość leków Polska zamówiła dopiero pod koniec ubiegłego roku. Ze względu na długi cykl produkcyjny, najwcześniej trafią one do nas jesienią. Do tego czasu jesteśmy właściwie bezbronni.”[3] – zauważają autorzy. Podkreślają również brak informacji o innych przygotowaniach administracyjnych. „Ministerstwo Rolnictwa rzekomo przygotowuje kampanię informacyjną dla rolników, ale nie wiadomo, kiedy dokładnie wystartuje”. Niepokojąca jest również lekceważąca postawa niektórych polskich polityków wobec zagrożenia. Dziennikarze zauważają: „L. Dorn stwierdził, że ptasia grypa nie stanowi zagrożenia dla ludzi. Skąd ta pewność, skoro nawet najwybitniejsi światowi specjaliści w dziedzinie wirusologii nie mają jej?”[4].

Podkreślany jest także niedostateczny aspekt finansowy przygotowań, związany z zbyt skromnymi sumami przeznaczonymi przez rząd na walkę z ptasią gripą.

W artykule zauważany jest również rozdźwięk między podejściem władz a społeczeństwem. „Główny lekarz weterynarii Krzysztof

Jażdżewski wyraźnie zirytowany nadmierną czujnością obywateli, którzy zaniepokojeni wirusem H5N1, coraz bardziej zbliżającym się do Polski, w miniony czwartek, kiedy już wiadomo było o ogniskach choroby w innych europejskich krajach, apelował w mediach, aby nie obciążać jego służb każdą informacją o znalezionym martwym ptaku.”[5]

Polska a inne kraje

Epidemie stanowią jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla zdrowia publicznego na świecie. W historii ludzkości wielokrotnie dochodziło do wybuchu groźnych chorób, które powodowały masowe zachorowania i śmierć. Pandemia COVID-19, która wybuchła na początku 2020 roku, była przypomnieniem, jak nieprzewidywalne i niszczycielskie mogą być takie wydarzenia. W obliczu globalnych wyzwań zdrowotnych związanych z epidemiami, kluczowe jest, aby kraje były dobrze przygotowane do radzenia sobie z takimi kryzysami. Przygotowanie kraju na atak epidemii wymaga skoordynowanego podejścia, które obejmuje zarówno aspekty zdrowotne, jak i społeczne, ekonomiczne i polityczne.[6]

Podstawą przygotowań na wypadek epidemii jest stworzenie efektywnego systemu wczesnego ostrzegania i monitorowania chorób. System ten powinien być oparty na solidnej infrastrukturze informacyjnej, umożliwiającej szybkie wykrywanie i identyfikację nowych patogenów. Kluczową rolę odgrywają tutaj laboratoria diagnostyczne, które muszą być w stanie szybko przeprowadzać testy i dostarczać dokładnych wyników. Ważne jest również, aby kraj dysponował siecią monitorowania zdrowia publicznego, która pozwala na śledzenie rozprzestrzeniania się chorób w czasie rzeczywistym. Dzięki temu możliwe jest szybkie reagowanie na nowe zagrożenia oraz podejmowanie działań zapobiegawczych, zanim sytuacja wymknie się spod kontroli.[7]

Jednak sam system monitorowania to za mało. Ważne jest również, aby społeczeństwo było świadome zagrożeń związanych z

epidemiami i wiedziało, jak się przed nimi chronić. Edukacja zdrowotna odgrywa tutaj kluczową rolę. Kampanie informacyjne powinny być prowadzone zarówno w mediach tradycyjnych, jak i społecznościowych, aby dotrzeć do jak największej liczby osób. Edukacja powinna obejmować podstawowe zasady higieny, takie jak mycie rąk, unikanie kontaktu z osobami chorymi oraz noszenie masek ochronnych w miejscach publicznych. Ważne jest również, aby społeczeństwo było informowane o działaniach podejmowanych przez rząd w celu zwalczania epidemii oraz o dostępnych zasobach, takich jak szczepionki czy leki przeciwwirusowe.[8]

Ważnym elementem przygotowania na wypadek epidemii jest również budowanie odporności społecznej i systemowej. Odporność społeczna odnosi się do zdolności społeczeństwa do przetrwania i szybkiego powrotu do normalności po kryzysie. Oznacza to, że społeczeństwo musi być przygotowane na ewentualne trudności, takie jak zakłócenia w dostępie do opieki zdrowotnej, zamknięcie szkół i miejsc pracy, a także problemy związane z zaopatrzeniem w żywność i inne podstawowe towary. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma budowanie społecznych sieci wsparcia, które mogą pomóc w radzeniu sobie z tymi wyzwaniami. Ważne jest również, aby rząd współpracował z organizacjami pozarządowymi oraz sektorem prywatnym w celu zapewnienia odpowiedniego wsparcia dla osób najbardziej narażonych na skutki epidemii.[9]

Z drugiej strony odporność systemowa odnosi się do zdolności państwa do utrzymania ciągłości funkcjonowania w czasie kryzysu. Wymaga to, aby kluczowe instytucje, takie jak służba zdrowia, organy ścigania, administracja publiczna oraz infrastruktura krytyczna, były w stanie działać efektywnie nawet w obliczu poważnych zakłóceń. Ważne jest, aby państwo miało plany awaryjne na wypadek epidemii, które obejmują zarówno aspekty operacyjne, jak i logistyczne. Plany te powinny być regularnie aktualizowane i testowane, aby upewnić się, że są one gotowe do wdrożenia w razie potrzeby.

Kolejnym istotnym aspektem jest przygotowanie służby zdrowia na wypadek epidemii. System opieki zdrowotnej musi być w stanie szybko dostosować się do zwiększonego zapotrzebowania na usługi medyczne. Oznacza to, że szpitale muszą mieć odpowiednie zasoby, takie jak łóżka, sprzęt medyczny, leki oraz personel. Ważne jest również, aby służba zdrowia była w stanie zapewnić izolację chorych oraz zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się choroby. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma również współpraca międzynarodowa. Wymiana informacji, wiedzy oraz zasobów z innymi krajami może znacząco przyczynić się do skutecznego zarządzania epidemią.

Jednym z najważniejszych narzędzi w walce z epidemią są szczepionki. Skuteczne programy szczepień mogą znacząco zmniejszyć ryzyko rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych. Dlatego ważne jest, aby kraj miał dobrze rozwinięty system dystrybucji szczepionek oraz odpowiednie zapasy. Kluczowe jest również, aby społeczeństwo było przekonane o skuteczności i bezpieczeństwie szczepień, co może wymagać prowadzenia kampanii informacyjnych i edukacyjnych.

Nie można zapominać o znaczeniu współpracy międzynarodowej w zakresie przygotowań na wypadek epidemii. Globalizacja sprawia, że epidemie mogą szybko przekraczać granice i rozprzestrzeniać się na całym świecie. Dlatego współpraca międzynarodowa, zarówno na poziomie rządów, jak i organizacji międzynarodowych, jest niezbędna do skutecznego zarządzania epidemią. Kraje powinny wymieniać się informacjami, doświadczeniami oraz zasobami, aby wspólnie przeciwdziałać zagrożeniom. Współpraca międzynarodowa może również obejmować wspólne badania nad nowymi patogenami oraz opracowywanie nowych metod leczenia i szczepionek.

Podsumowując, przygotowanie kraju na atak epidemii wymaga skoordynowanego i wieloaspektowego podejścia. Kluczowe znaczenie mają tutaj działania prewencyjne, takie jak monitorowanie zdrowia publicznego, edukacja społeczeństwa oraz budowanie odporności społecznej i systemowej. Ważne jest

również, aby służba zdrowia była odpowiednio przygotowana na wypadek zwiększonego zapotrzebowania na usługi medyczne. Skuteczne zarządzanie epidemią wymaga również współpracy międzynarodowej oraz odpowiedniego wykorzystania dostępnych zasobów, takich jak szczepionki i leki. Tylko dzięki kompleksowemu podejściu można skutecznie chronić społeczeństwo przed zagrożeniami związanymi z epidemiami.

[1] I. Michalewicz, K. Zbytniewski, „Dużo lęków mało leków”, „Newsweek”, 2006, nr. 8, s.28-30.

[2] Tamże, s. 30.

[3] J. Stradowski, „Zagłada drobiu”, „Wprost”, 2006, nr. 11, s. 77.

[4] Tamże, s. 28.

[5] A. Różański, „W ptasim ogonie”, „ Newsweek”, 2006, nr. 21, s. 8; „Polska bezbronna”, „Wprost”, 2006, nr. 18, s.9.

[6] A. Różański, „W ptasim ogonie”, „ Newsweek”, 2006, nr. 21, s. 8.

[7] I. Michalewicz, K. Zbytniewski, „Dużo lęków mało leków”, „Newsweek”, 2006, nr. 8, s. 28.

[8] Tamże, s. 92

[9] I. Michalewicz, K. Zbytniewski, „Dużo lęków mało leków”, „Newsweek”, 2006, nr. 8, s.29.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.